

Robert Świętochowski

O. Gundysalw Junik (1880-1956)

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawnohistoryczny 14/1-2, 330-331

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

niczne (poza krótkimi przerwami, gdy profesorem prawa był o. Szymon Łaś) i niektóre traktaty z teologii moralnej. Nadto niekiedy zastępował profesora Pisma św. i wymowy kościelnej. W latach 1905—1913 i 1919—1930 był prefektem studiów, w latach 1895—1902 magistrem kleryków, w latach 1924—1930 przełożonym klasztoru krakowskiego, nie zaniedbując swej zwykłej pracy dydaktycznej. W uznaniu za pracę w seminarium zakonnym otrzymał tytuł magistra zakonu (22 IV 1895) a potem definitora wieczystego prowincji (2 XI 1905). W 1924 r. był delegatem prowincji zakonnej na kapitułę generalną, która się odbyła w Asyżu.

Wykładał jasno, interesująco, trzymał się podręcznika, uzupełniając go własnymi uwagami, przykładami a nieraz i dowcipami. Przygotowywał się do wykładów sumiennie, wymagał też od studentów gruntownego opanowania materiału. Pelen optymizmu, ale nieco nieśmiały, nie chciał drukować nawet znakomitych swoich kazań. Wydał drukiem tylko jedno kazanie³ i krótki artykuł na temat reguły III zakonu⁴.

Był ceniony w Krakowskiej Kurii Biskupiej, dla której pisał różne referaty i wnioski oraz pracował jako sędzia. Brał udział w pracach komisji, która przygotowała statuty synodu diecezjalnego (1923 r.).

Jako cierpliwy, roztropny i delikatny spowiednik miał wielu penitentów, dla których nie żałował czasu. Posiadał miły głos, dobrze operował gestykulacją, kazania przygotowywał jasno i logicznie ułożone, był więc z przyjemnością słuchany gdy przemawiał z amfony. Często wyjeżdżał poza Kraków z kazaniem, a w latach 1905—1906 brał udział w misjach urządzonych na terenie Królestwa Polskiego.

Po czterdziestu latach nauczania zmarł w Krakowie 7 XI 1934 r., pochowany na cmentarzu rakowickim.

O. Joachim Roman Bar

O. Gundysalw Junik

(1880—1956)

Junik Gundysalw (na chrzcie Franciszek), dominikanin, urodził się 28 IX 1880 w Kamionce Strumiłowej. Do gimnazjum uczęszczał we Lwowie (gimn. im. Franciszka Józefa, później Stefana Batorego). Dnia 29 VIII 1897 r. przywdział habit św. Dominika w Krakowie, a po odbyciu roku nowicjatu, złożył śluby zakonne. Studia filoz.-teolog. odbywał w klasztorze lwowskim, skąd w 1902 r. został wysłany na studia wyższe do Chieri we Włoszech i tam 19 IX 1903 otrzymał święcenia kapłańskie. Po powrocie do Lwowa ze stopniem lektora teologii (1905), objął wykłady prawa kanonicznego, a w następnych latach uczył rów-

³ *Wielki miłośnik Boga i ludzi*. W: Pamiątka pięćsetnej rocznicy śmierci bł. Jakuba Strepy... Kazania, Lwów 1910, s. 163—173.

⁴ *Reguła trzeciego zakonu i jej objaśnienia*. W: O tercjarstwie, Kraków 1916 s. 23—32.

niez historii Kościoła, Pisma św. (1907), apologetyki (1910), teologii moralnej (1912, 1918), oraz przedmiotów humanistycznych. Był katechetą w seminarium nauczycielskim w Czortkowie (1917) i we Lwowie u ss. benedyktynek (1918). Prowadził administrację parafii w Czortkowie (1917), Bohorodczanach (od 1928), Podkamieniu (od 1929) i w Potoku Złotym (1932—1933). Sprawował dwukrotnie urząd przeora we Lwowie (1918—1924 i 1939—1942). W r. 1918 był redaktorem czasopisma „Róża duchowna”, a w r. 1920 jeździł do Hiszpanii na kapitułę generalną w charakterze definitywa. W 1925 r. uzyskał tytuł kaznodziei generalnego.

Ogłosił drukiem szereg swoich wierszy i utworów kaznodziejskich, rozsyłanych po różnych czasopismach. Z prac prawniczych należy wymienić: *Wpisywanie ślubów do ksiąg metrykalnych*, Gazeta kościelna 1910 s. 251 n.; *Jak organizować bractwo różańcowe i różaniec wieczny*. W: Pamiętnik I Różańcowego Kongresu Mariańskiego we Lwowie, Lwów 1936; *De privilegio cinguli rubei fratribus Ordinis Praedicatorum Provinciae Poloniae a S. Sede concessio*, Lwów 1938 (polemika z o. Jackiem Woronieckim); nadto przetłumaczył z jęz. włoskiego: L. J. Fanfani, *Różaniec N. Panny Maryi, historia, ustawodawstwo, praktyki pobożne*, Lwów 1935, a z jęz. łacińskiego: *Reguła św. Augustyna*, Lwów 1935. W rękopisie zostawił pamiętniki z pierwszej i drugiej wojny światowej.

Zmarł w Poznaniu 1956 r. Związki jego przewieziono do Krakowa.

Źródła: Arch. OO. Domin. w Krakowie: R. Świętochowski, Materiały do biografii OO. Dominikanów w Polsce.

Robert Świętochowski OP

O. Tadeusz Stasica

(1909—1966)

Stasica Tadeusz (na chrzcie Władysław), dominikanin, był synem malarza pokojowego Michała i Józefy Huczek, urodził się 10 II 1909 r. w Moszczanicy k. Żywca. Gimnazjum w Żywcu ukończył w 1928 r. Tegoż roku wstąpił do nowicjatu w Krakowie, a po złożeniu 18 X 1929 r. ślubów zakonnych, udał się na studia filoz.-teolog. do Kolegium swego zakonu we Lwowie. Święcenia kapłańskie przyjął 22 IX 1934 r. W latach 1933—1939 studiował w „Angelicum” w Rzymie. W 1934 r. uzyskał licencjat, a w 1936 r. lektorat z teologii na podstawie pracy *De convenientia Incarnationis secundum S. Anselmum*. Po czym oddał się specjalizacji w zakresie prawa kanonicznego. Nauczycielami jego w tej dziedzinie byli: Suarez, Darmanin, Błaż, Bender, Gonzalez. Studia prawnicze ukończył ze stopniem licencjata, a następnie zdał egzamin doktorski z prawa kanonicznego. Miał już gotową rozprawę doktorską na temat *De praecepto poenali*, gdy na rozkaz władz włoskich musiał opuścić Rzym i wrócić do Polski.